



Arrest

nr. 180 104 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2016 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 16 juni 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Verzoeker verkrijgt op 21 december 2011 een elektronische F-kaart, geldig tot 16 december 2016.

1.3. Op 3 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 mei 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [S.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer samenwonen op het gezamenlijke adres sedert 27.02.2015; op deze datum werd betrokkene ingeschreven op een ander adres.

Op 10.12.2015 werd het geregistreerde partnerschap tussen betrokkene en de referentiepersoon eenzijdig stopgezet te Antwerpen.

Op 27.01.2016 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4.

Deze instructies werden op 12.02.2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- attest van inburgering dd. 13.05.2008 en ongedateerd attest deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie: gezien het volgen van een inburgeringsprogramma voor betrokkene een verplichting was, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land.

- attest inschrijving cursus Nederlands voor Anderstaligen in Open School Antwerpen dd. 09.01.2007; deelcertificaat van de module NT2 Breakthrough 4 dd. 14.02.2011; inschrijving en attest cursus mondelinge taalbeheersing Nederlands voor Andertaligen dd. 11.02.2012 en 16.06.2012: gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, toont dit document niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

- loonfiches Plus Uitzendkrachten NV voor de periode 22.11.2007 – 13.06.2008 en 28.07.2008 – 11.01.2009; loonfiches Sati NV voor de periode juni 2011 – oktober 2013 en december 2013 - april 2014 en bijbehorende email werkgever dd. 30.12.2013; loonfiches Actief Interim NV voor de periode 22.09.2014 – 22.02.2015 en bijbehorende verklaring tewerkstelling dd. 16.01.2015; arbeidsovereenkomst Focus Interim voor de periode dd. 02.12.2014 – 20.02.2015: deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilleg was. Echter, het hebben van een (al dan niet tijdelijke) job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 21.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 17.03.2015 ingeschreven is als werkloze

Er werden geen overige documenten voorgeled.

Gelet op het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Voor zover betrokkene zich beroept op de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4, dient opgemerkt te worden dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°. Echter, betrokkene toont niet aan te beschikken over een ziektekostenverzekering. Tevens toont betrokkene niet afdoende aan over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, te beschikken om financieel voor zichzelf te voorzien en bijgevolg niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Immers, uit het geheel van de voorgelegde documenten en bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de voorgelegde tewerkstellingen van betrokkene niet langer actueel is. De meest recente tewerkstelling werd stopgezet op 27.02.2015. Uit het voorgelegde inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 21.10.2015 blijkt dat betrokkene sedert 17.03.2015 is ingeschreven als werkzoekende. In het kader van de visumaanvraag gezinshereniging, ingediend door [S. T.] en [S. S.], werd door betrokkene een 'historiek werkloze' dd. 05.10.2015 voorgelegde waaruit blijkt dat hij in maart – september 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving. Er werden geen recentere documenten met betrekking tot de exacte aard van de huidige bestaansmiddelen van betrokkene voorgelegd. Betrokkene heeft dan ook niet afdoende aangetoond werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene zal ook de aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22 dd. 08.03.2016) niet verder behandeld worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de overeenkomst van 12 september 1963 waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije (hierna: de associatieovereenkomst met Turkije), van artikel 41 van het aanvullend protocol bij de associatieovereenkomst met Turkije (hierna: het aanvullend protocol), van de artikelen 6, 7 en 13 van het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: het besluit 1/80), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de

beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Dat verzoeker reeds sinds 2003 onafgebroken op Belgisch grondgebied verblijft en dus meer dan 13 jaar.

Dat de periodes van legaal verblijf weliswaar werden afgewisseld met periodes zonder legaal verblijf gelet op de tussengekomen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de heer [S.] in België zijn sociaal leven heeft uitgebouwd sinds 2003 en hier al zijn belangen heeft.

De heer [S.] werd gemachtigd tot verblijf als wettig samenwonende met mevrouw [V. H.].

Door partijen werd verklaring wettige samenwoning afgelegd op 16.06.2011, in functie waarvan de heer [S.] in het bezit gesteld werd van een machtiging tot verblijf (F-kaart).

Dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van art. 42quater en art. 7 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 7 bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven".

Dat verzoeker zich als Turkse onderdaan zich beroept op de meer voordelige bepalingen van de associatieovereenkomst EEG Turkije, overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen EEG en Turkije, ondertekend te Ankara op 12.09.1963 en besluit nr. 1/80 van 19.09.1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie, meer bepaald in art. 6, 7 en 14 van dit besluit nr. 1/80.

Art. 6 van het besluit nr. 1/80 luidt als volgt:

"Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;

- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;

- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze".

Dat verzoeker tewerkgesteld was als werknemer gedurende een periode van meer dan 3 jaar en hiervan de nodige bewijsstukken voorbracht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake art. 6 bij herhaling bevestigd is dat na het verstrijken van het tijdvak waarin het recht werd opgebouwd, een autonoom recht ontstaat.

Zo heeft het Hof in het arrest *Derin* geoordeeld dat "de lidstaten na de periode van 3 jaar na een verblijf van een gezinslid van een Turkse werknemer geen voorwaarden meer mogen verbinden en dat dit temeer geldt voor een Turkse migrant die voldoet aan de voorwaarden van art. 7, 1ste alinea, 2, dat wil zeggen die vijf jaar legaal in die lidstaat van ontvangst heeft gewoond".

Gezien uit de aanvraag om duurzaam verblijf zoals ingediend door verzoeker blijkt dat hij legaal op Belgisch grondgebied verblijft sinds 31.10.2007, zodat hij 5 jaar legaal verblijf ruim overschrijdt. Deze aanvraag werd zonder meer niet behandeld en de mogelijke rechten die verzoeker hieruit kon putten werden niet in overweging genomen, zonder enige verdere motivering.

Zie arrest 18.06.2007 *Derin*, blz. 16495.47.

Het verblijf verworven werd op grond van gezinshereniging met een Belgisch onderdaan doet geen afbreuk aan het ontstaan van een autonoom recht op grond van het Associatieverdrag en het besluit 1/80 van zodra aan alle voorwaarden daartoe voldaan is.

Anders oordelen miskent de directe werking van deze associatieverdragen.

Verzoeker kan als Turks onderdaan zich bijgevolg beroepen op de meer voordelige bepalingen van het Associatieverdrag en het Associatiebesluit, met name datgene wat bepaald is in art. 6 van het Associatieverdrag, nu hij meer dan één jaar tewerkgesteld is.

Verzoeker heeft een eigen recht op arbeid, wat noodzakelijk een legaal verblijf veronderstelt. Het recht is verworven en staat autonoom. Rechten die verzoeker legaal heeft verkregen op grond van art. 6 van het besluit 1/80 staan los van het voortbestaan van de voorwaarden die voor het ontstaan van die rechten moeten vervuld worden (zie arrest *BOZKURT*).

Het voorgaande punten in herinnering gebracht uitleg geeft slechts uiting aan het meer algemeen beginsel van eerbiediging van verworven rechten neergelegd in het arrest van 16.12.1992 *Kus* (C-237/91, jurisprudentie blz. 1-6781, punten 31 en 22).

Dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van het besluit 1/80, alleszins daarvan geen melding wordt gemaakt, ofschoon verzoeker als Turks onderdaan valt onder de toepassing daarvan en

de nodige bewijzen van tewerkstelling langer dan één jaar voor overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat door geen rekening te houden met de bepalingen van de associatieovereenkomst EEG/Turkije, die een eigen recht op verblijf in hoofde van verzoeker deden ontstaan, de bestreden beslissing de bepalingen van deze associatieovereenkomst en de uitvoeringsbesluiten 1/80, meer bepaald art. 6 miskennen.

Schending Associatieovereenkomst EEG/Turkije afgesloten op 12.09.1963 en in werking sinds 01.12.1963, het eerste aanvullend protocol van de associatieovereenkomst EEG/Turkije art. 41 lid 1 en artikel 13 besluit 1/80 van de associatieraad

Het associatieverdrag EEG/Turkije zoals geformuleerd in het eerste aanvullend protocol art. 41 lid 1 verbiedt dat, na inwerkingtreding van het associatieverdrag, strengere voorwaarden worden opgelegd aan Turkse onderdanen met het oog op de vrijheid van vestiging en het verrichten van diensten van Turkse onderdanen. De overeenkomstsluitende partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in m.b.t. de vrijheid van vestiging en het verrichten van diensten.

Dat deze verplichting werd ingevoerd om een gunstige voorwaarde te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het dienstenverkeer door de lidstaten en om maatregelen die strengere voorwaarden verbinden aan de uitoefening van deze vrijheden waarop verzoeker gerechtigd is te verbieden.

Dat de stand still-bepaling bepaalt dat er geen nieuwe belemmeringen mogen worden ingevoerd, zodat een geleidelijke totstandkoming van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten niet nog meer bemoeilijkt wordt.

Dat de stand still-bepaling zich bijgevolg er tegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die als gevolg heeft dat aan de vestiging en, daarmee samenhangend, aan het recht van verblijf van een Turkse onderdaan op zijn grondgebied strengere voorwaarden worden gesteld dan die welke golden op het ogenblik waarop het aanvullend protocol voor de betrokken lidstaten in werking trad (zie Hof van Justitie, EEG zaak, C37-98 Savas).

Dat deze stand still-clausule tevens bevestigd wordt in art. 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad. Deze bepaling verbiedt de lidstaten van de EU en Turkije om nieuwe beperkingen in te voeren m.b.t. de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en gezinsleden wiens verblijf legaal is.

Bij de uitleg van de stand still-bepalingen betreft het HvJ EG het doel van de Associatieovereenkomst EEG-Turkije, namelijk de bevordering van de ontwikkeling van de commerciële en economische betrekkingen tussen partijen door middel van het geleidelijk tot stand brengen van het vrije verkeer van werknemers, vestiging en het dienstenverkeer. (zie voor vestiging : Hof van Justitie EG zaak C-37/98, Savas, Jur. (2000) blz. I-2927, r.o. 52.

De stand still-bepalingen in artikel 41 lid 1 Aanvullend Protocol en artikel 13 Besluit 1/80 hebben rechtstreekse werking. (Hof van Justitie EG zaak C-37/98, Savas, Jur. (2000) blz. I-2927, r.o. 54 en gevoegde zaken C-317/01 en C-369/01, Abatay e.a. Jur. (2003) blz. I-12301, r.o. 58.

Een nationale rechter moet een met een stand still-bepaling strijdige maatregel van nationaal recht buiten toepassing laten. HvJ EG zaak C-37/98, Savas, Jur (2000) blz. I-2927, r.o. 70 en gevoegde zaken C-317/01, Abatay e.a. Jur. (2003) blz. I-12301, r.o. 59.

Een stand still-bepaling is geen voorschrift van materieel recht, maar een quasi-procedurele regeling die ratione temporis voorschrijft op basis van welke bepaling(en) van nationaal recht de situatie van een Turks staatsburger moet worden beoordeeld als hij gebruik wil maken van de in de artikelen 12-14 Associatieovereenkomst bedoelde rechten. HvJ EG zaak C-16/05, Tum en Dari, Jur (2007) blz. I-7415, r.o. 55.

Artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst EEG-Turkije en artikel 13 van besluit nr.1/80 van de bij deze overeenkomst opgerichte Associatieraad, waarin is bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen onderling geen nieuwe beperkingen uitvoeren met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, respectievelijk het vrij verkeer van werknemers, moeten aldus worden uitgelegd dat deze twee bepalingen in de lidstaten rechtstreekse werking hebben, zodat de Turkse werknemers waarop zij van toepassing zijn, het recht hebben zich voor de nationale rechter erop te beroepen om ermee strijdige bepalingen van nationaal recht buiten toepassing te laten (cf. Arrest Sahin punten 58-59, 117 en dictum).

De draagwijdte van artikel 13 van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, dat bepaalt dat de overeenkomstsluitende partijen geen nieuwe beperkingen mogen invoeren met betrekking tot het vrij verkeer van werknemers, is niet beperkt tot Turkse onderdanen die reeds tot de arbeidsmarkt van een lidstaat behoren.

Dat in artikel 41 lid 1 van het Aanvullend Protocol Associatieovereenkomst EEG/Turkije en artikel 13 van besluit 1/80 van de Associatieraad uitdrukkelijk voorzien is dat geen nieuwe beperkingen het recht op

verblijf van Turkse onderdanen mogen doorgevoerd worden, zo niet deze in strijd zijn met de stand still-clausule voorzien in het Associatierecht.

Dat "lidstaten niet kunnen terugkomen op versoepelingen die zij na de inwerkingtreding van het Associatierecht hebben doorgevoerd" (zie tijdschrift Vreemdelingen 2012 nr.1 blz.68 Bespreking Arrest Dereci Hof van Justitie 15 november 2011, C-256/11).

Dat op datum aanvraag machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie art. 40quater van de toenmalige wet luidde als volgt:

"Art. 42 quater § 1: er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn door de Minister of zijn gemachtigde in volgende gevallen:

Dat bijgevolg op datum machtiging aanvraag tot verblijf er slechts een vereiste was van twee jaar effectieve samenwoning die ruim overschreden werd door verzoeker, die onafgebroken samenwoonde met mevrouw Van Hoorick vanaf 2003 t/m februari 2015.

Dat zelfs indien gerekend wordt van datum verklaring wettige samenwoning (16.06.2011) ook de in het oude artikel 42quater voorziene termijn ruim overschreden werd.

Dat, gelet op de stand-stillbepaling zoals voorzien in de Associatieovereenkomst tussen EEG en Turkije aan het recht op verblijf en voortgezet verblijf geen zwaardere voorwaarden kunnen gesteld worden dan diegene die golden op datum van afsluiten associatieovereenkomst.

Dat in 1963 en 1980 geen voorwaarde van voortgezette samenwoning ingeschreven stond in de wet en deze bijgevolg de niet naleving daarvan niet kan gelden als oorzaak tot beëindiging van het verblijf van verzoeker.

Dat immers door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde werd gesteld aan het verblijf van verzoeker op grond van de bepaling van art. 42quater zoals die geldt op datum van bestreden beslissing, met name in de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde (binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, waarbij de vereiste van voortdurende samenwoning van twee naar drie (zie wet 08.07.2011) tenslotte vijf jaar verhoogd werd (zie wet 28.06.2013).

Dat deze verzwarende van de voorwaarde in strijd is in de stand-stillbepaling zoals opgenomen in het associatieverdrag EEG/Turkije en meer bepaald in art. 13 van besluit 1/80.

Niet uitsluitend de gevolgen voor het feitelijke recht van verblijf van Turken maar ook de vraag of een regeling gevolgen kan hebben voor de verblijfsrechtelijke positie of verblijfsrechterlijke situatie van turken . Een lidstaat is niet bevoegd – en dus ook niet België-

Een maatregel toepassen waardoor de voorwaarden tot verblijf verstrengd worden, wat in casu gebeurde door de vereiste samenwoning uit te breiden van twee jaar , naar eerst drie jaar tot later vijf jaar . De mogelijkheid om een verblijfsvergunning te ontnemen bij niet voortdurende samenwoning gedurende periode van vijf Jaar bestond voorheen niet en legt dus zwaardere voorwaarden aan het verblijf van een Turk op , wat in strijd is met de standstil clausule

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte het verblijfsrecht ontnemt vaan verzoeker voortgaande op een later ingevoerde zwaardere voorwaarde, met name vijf jaar durend onafgebroken samenwoning."

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De overwegingen in rechte en in feite die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen worden op duidelijk wijze weergegeven en verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motiveringen niet als pertinent en draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Verweerder heeft ook duidelijk gemotiveerd inzake de vraag of verzoeker op grond van een van de elementen opgesomd in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – met name de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate dat er nog bindingen zijn met het land van herkomst – het verblijfsrecht kan behouden, waarbij wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat op dit punt sprake is van omstandigheden die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker in dit verband voorgelegde stukken. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat uit de motiveringen van de bestreden beslissingen geen enkele afweging blijkt tussen de redenen voor de beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds en de ontwijking van het leven dat verzoeker in België heeft opgebouwd anderzijds. De Raad stelt vast dat de redenen die hebben geleid tot het nemen van de

bestreden beslissingen op duidelijke wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen, derwijze dat is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Artikel 6 van het besluit 1/80 bepaalt als volgt:

“1. Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;

- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;

- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

2. Jaarlijkse vakanties en perioden van afwezigheid wegens zwangerschap, arbeidsongeval of kortdurende ziekten worden gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid. Tijdvakken van onvrijwillige werkloosheid die naar behoren zijn geconstateerd door de bevoegde autoriteiten, alsmede perioden van afwezigheid wegens langdurige ziekte worden niet gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid, doch doen geen afbreuk aan de rechten die zijn verkregen uit hoofde van het voorafgaande tijdvak van arbeid.

3. De wijze van toepassing van leden 1 en 2 wordt geregeld in de nationale voorschriften.”

Verzoeker beroept zich eveneens op artikel 7 van het besluit 1/80, dat luidt als volgt:

“Gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen om zich bij hem te voegen:

- hebben het recht om -onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang- te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij sedert tenminste 3 jaar aldaar legaal wonen;

- hebben er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij sedert ten minste 5 jaar aldaar legaal wonen.

Kinderen van Turkse werknemers die in het gastland een beroepsopleiding hebben voltooid, kunnen, ongeacht hoe zij in de betreffende Lid-Staat wonen, in die Lid-Staat op ieder arbeidsaanbod reageren op voorwaarde dat één van de ouders gedurende ten minste drie jaar legaal in de betrokken Lid-Staat heeft gewerkt.”

Verzoeker betoogt allereerst, onder verwijzing naar artikel 6 van het besluit 1/80, dat hij was tewerkgesteld in België gedurende een periode van meer dan drie jaar. Hij benadrukt – onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waaronder het arrest Bozkurt – dat door het verstrijken van de tijdsvakken in voormelde bepaling een eigen, autonoom recht op arbeid ontstaat, wat noodzakelijk een legaal verblijf veronderstelt.

Gelet op de stukken van het administratief dossier, met name de verschillende door verzoeker overgemaakte bewijzen van tewerkstelling en een uittreksel uit de Dolsis databank, blijkt volgende arbeidsrechtelijke situatie van verzoeker in België:

- een interim-tewerkstelling bij Plus Uitzendkrachten in de periode van 22 november 2007 tot en met 13 juni 2008 en van 28 juli 2008 tot en met 2 oktober 2009;

- een tewerkstelling bij Sati nv in de periode van 27 juni 2011 tot en met 6 mei 2014;

- een interim-tewerkstelling voor Actief Interim in de periode van 22 september 2014 tot en met 22 februari 2015;

- een interim-tewerkstelling voor Focus Interim in de periode van 2 december 2014 tot en met 20 februari 2015.

Het is verder niet betwist dat verzoeker sinds eind februari 2015 niet langer was tewerkgesteld. Hij ontving, blijkens de stukken die voorhanden zijn in het administratief dossier, werkloosheidsuitkeringen tot en met september 2015. Wat de periode na september 2015 betreft, blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bij huidig verzoekschrift gevoegde stukken dat verzoeker nog werkloosheidsuitkeringen genoot. Verzoeker betwist als dusdanig de vaststelling in de bestreden

weigeringsbeslissing ook niet dat hij niet aantoonde op dat ogenblik nog actief te zijn als werknemer of zelfstandige in België of nog te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In het arrest Abatay e.a. en Sahin van 21 oktober 2003 van het Hof van Justitie (C-317/01 en C-369/01) wordt in overweging 90 verduidelijkt als volgt:

“Uit de opzet en het doel van besluit nr. 1/80 volgt evenwel dat bij de huidige stand van de ontwikkeling van het vrije verkeer van werknemers in het kader van de associatie EEG-Turkije en onverminderd de bijzondere situatie van de gezinsleden die zich bij een reeds op het grondgebied van een lidstaat aanwezige Turkse werknemer mogen voegen, dit besluit vooral is gericht op de geleidelijke integratie van Turkse werknemers aldaar door middel van het verrichten van in beginsel ononderbroken legale arbeid gedurende een, drie of vier jaar, afgezien van de in artikel 6, lid 2, van het besluit genoemde onderbrekingen in de arbeidsverhouding.”

Opdat een Turkse onderdaan zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het besluit 1/80 dient hij aannemelijk te maken dat hij enerzijds een recht van verblijf heeft en anderzijds hij een Turkse werknemer is die op het grondgebied van een lidstaat verblijft, tot de legale arbeidsmarkt van de lidstaat van ontvangst behoort en gedurende een bepaalde periode aldaar legaal werkzaam is geweest (zie onder meer HvJ 19 november 2002, Bülent Kurz, C-188/00, 27-28; HvJ 26 november 1998, Birden, C-1/97, 20-21).

Het Hof van Justitie oordeelt dat voor de bepaling van de draagwijdte van het in artikel 6, eerste lid van het besluit 1/80 gebruikte begrip werknemer te rade moet worden gegaan bij de uitlegging van het gemeenschapsrechtelijke begrip werknemer. Om als werknemer te worden aangemerkt, moet een persoon aldus reële en daadwerkelijke arbeid verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt (HvJ 19 november 2002, Bülent Kurz, C-188/00, 31-32; HvJ 26 november 1998, Birden, C-1/97, 20-25).

Wat de vraag betreft of een werknemer in de lidstaat van ontvangst legale arbeid in de zin van artikel 6, eerste lid van het besluit 1/80 heeft verricht, stelt het Hof van Justitie in zijn vaste rechtspraak dat dit *“een stabiele en bestendige situatie op de arbeidsmarkt van die lidstaat [veronderstelt] en om die reden een onbetwist verblijfsrecht in[houdt]”* (HvJ 19 november 2002, Bülent Kurz, C-188/00, 48; HvJ 26 november 1998, Birden, C-1/97, 55; HvJ 8 november 2012, Atilla Gülbahce, C-268/11, 39).

Wat de tijdvakken van een, drie en vier jaar betreft tijdens dewelke verzoeker een legale arbeid in België moet aantonen om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 6, eerste lid van het besluit 1/80 dient verder te worden benadrukt dat het in beginsel om ononderbroken tijdvakken moet gaan (zie bijvoorbeeld HvJ 29 september 2011, Baris Unal, C-187/10, 42; HvJ 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, 47 e.v.). Deze regel wordt evenwel getemperd door artikel 6, tweede lid van het besluit 1/80. Verder heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Mehmet Sedef van 10 januari 2006 (C-230/03) verduidelijkt als volgt:

“44 Onder deze omstandigheden kan een Turkse migrerende werknemer in de regel aan artikel 6, lid 1, derde streepje, van besluit nr. 1/80 geen rechten ontleenen op grond van het feit alleen dat hij gedurende meer dan vier jaar wettig in de lidstaat van ontvangst heeft gewerkt, indien hij in de eerste fase niet gedurende meer dan een jaar voor eenzelfde werkgever heeft gewerkt en in de tweede fase verder nog twee jaar voor diezelfde werkgever heeft gewerkt.”

Het is niet betwist dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, een recht van verblijf had. Evenmin kan het worden betwist dat verzoeker in het verleden in België actief was als werknemer, al dient eveneens te worden vastgesteld dat het vaak interim-tewerkstelling betrof, dat er sprake is van onderbrekingen in de tewerkstelling en verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen al ruim een jaar niet langer was tewerkgesteld.

In zoverre verzoeker van mening lijkt te zijn dat hij kan volstaan met een optelling van de door hem gepresteerde arbeidsperiodes – zonder rekening te houden met de onderbrekingen die hebben plaatsgevonden en het gegeven dat hij meerdere werkgevers heeft gehad, veelal interimkantoren – kan hij niet zonder meer worden gevolgd. Op geen enkele wijze troost verzoeker zich de moeite in concreto

aan te tonen dat hij zich, in het licht van het voorgaande, nuttig kan beroepen op artikel 6 van het besluit 1/80.

De eerste werkgever van verzoeker was Plus Uitzendkrachten. Verzoeker werkte voor deze werkgever van 22 november 2007 tot en met 13 juni 2008 en van 28 juli 2008 tot en met 2 oktober 2009. Er kan evenwel bezwaarlijk worden aanvaard dat een interim-tewerkstelling getuigt van een stabiele en bestendige situatie op de arbeidsmarkt. Daarenboven blijkt niet dat verzoeker bij deze zelfde werkgever – waarvoor hij in geen geval langer dan drie jaar was tewerkgesteld – nog verder aan de slag kon, derwijze dat niet blijkt dat hij zich dienstig kan beroepen op een autonoom verblijfsrecht als Turkse werknemer op grond van artikel 6 van het besluit 1/80 op basis van deze tewerkstelling.

Verzoeker werd vervolgens op 9 oktober 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, waardoor een einde kwam aan zijn legaal verblijf in het Rijk. Deze beslissing is definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Op 27 juni 2011 vatte hij opnieuw een tewerkstelling in België aan, ditmaal voor de werkgever Sati NV, op een ogenblik dat hij een tijdelijk verblijf in België verkreeg in het kader van een ingediende aanvraag gezinshereniging die zal worden goedgekeurd, waarna verzoeker de F-kaart verkreeg. Nu verzoeker een tijdlang niet langer was toegelaten tot een verblijf en niet langer behoorde tot de legale arbeidsmarkt en hij nadien voor een andere werkgever is beginnen te werken, dient te worden aangenomen dat hij de tijdsvakken van een, drie of vier jaar opnieuw van nul af diende op te bouwen.

Verzoeker werkte voor Sati NV van 27 juni 2011 tot en met 6 mei 2014. Dit komt, zelfs indien de periode van één maand onderbreking in deze tewerkstelling wordt meegeteld, op een duur van minder dan drie jaar. Er kan worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze tewerkstelling en gelet op artikel 6, eerste lid, eerste streepje van het besluit 1/80 is/was gerechtigd op een verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft. Evenwel blijkt niet dat zijn toenmalige werkgever nog werkgelegenheid heeft of nog bereid of voornemens is verzoeker in dienst te nemen. Er blijkt geenszins dat hij nog bij Sati NV terecht kan, zodat niet blijkt dat verzoeker zich – wat deze tewerkstelling betreft – thans dienstig op artikel 6 van het besluit 1/80 kan steunen om te stellen dat hij verder moet worden toegelaten tot een verblijf.

Verzoeker werkte vervolgens, na een onderbreking van enkele maanden, in de periode van september 2014 tot en met februari 2015 voor twee verschillende werkgevers, telkens interimkantoren. Er was aldus sprake van een nieuwe werkgever, waardoor niet blijkt dat deze periodes van tewerkstelling kunnen worden opgeteld bij de eerdere periode van tewerkstelling voor Sati NV. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hierover anders moet worden geoordeeld. De Raad kan dan ook volstaan met erop te wijzen dat geen ononderbroken tewerkstelling van minstens één jaar blijkt voor de betreffende werkgevers, derwijze dat andermaal niet blijkt dat verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op artikel 6 van het besluit 1/80.

Ten slotte, en ten overvloede, dient te worden aangenomen dat het autonome verblijfsrecht dat een Turkse werknemer kan ontlenen aan artikel 6 van het besluit 1/80 nauw samenhangt met deze status van werknemer en is verbonden met het deel uitmaken van de arbeidsmarkt. Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt ook duidelijk dat dit autonome verblijfsrecht, zelfs in de meest gunstige situatie bedoeld in het eerste lid, derde streepje van deze bepaling, niet onvoorwaardelijk is. Er moet, bij inactiviteit, sprake zijn van ofwel onvrijwillige werkloosheid die naar behoren is geconstateerd door de bevoegde autoriteiten of een afwezigheid wegens langdurige ziekte ofwel, in de situatie dat de werknemer om persoonlijke redenen zijn werk heeft stopgezet, blijft het verblijfsrecht slechts behouden gedurende een redelijke termijn waarbinnen de betrokkene in staat wordt gesteld nieuw werk te zoeken (HvJ 23 januari 1997, Tetik, C-171/95, 31-33; HvJ 10 februari 2000, Nazli, C-340/97, 39-44). Het is, zoals reeds werd geduïd, niet betwist dat verzoeker sinds eind februari 2015 niet langer is tewerkgesteld. Hij ontving, blijkens de bij het bestuur voorliggende stukken, nog werkloosheidsuitkeringen tot en met september 2015, doch er blijkt niet dat deze ook na deze datum nog werden genoten. Waar verweerder zulks vaststelt in de bestreden beëindigingsbeslissing, en opmerkt dat geen recentere documenten voorliggen met betrekking tot de huidige bestaansmiddelen van verzoeker waardoor niet blijkt dat verzoeker nog actief is als werknemer of zelfstandige in België dan wel nog beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hierop op geen enkele wijze ingaat in zijn verzoekschrift. Hij toont niet aan sinds oktober 2015 nog werkloosheidsuitkeringen te genieten. Ook het door hem voorgelegde attest van de VDAB dat hij sinds 1 maart 2015 als werkzoekende is ingeschreven, dateert reeds van 21 oktober 2015. De Raad kan enkel vaststellen dat er geen of onvoldoende stukken

voorliggen dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog sprake was van een onvrijwillige werkloosheid die naar behoren was geconstateerd door de bevoegde autoriteiten dan wel dat er nog sprake was van een redelijke termijn van vrijwillige onderbreking van de tewerkstelling in België met het oog op het vinden van een nieuwe tewerkstelling. Bijgevolg staat het niet vast dat verzoeker op dat ogenblik nog als Turkse werknemer behorende tot de legale arbeidsmarkt diende te worden beschouwd. Andermaal slaagt verzoeker er niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich thans dienstig kan steunen op artikel 6 van het besluit 1/80. Aldus, en nu verzoeker zich in het kader van de uitnodigingsbrief als dusdanig ook niet beriep op dit artikel, blijkt ook niet dat enige motivering hieromtrent zich opdrong.

Verzoeker beroept zich vervolgens op artikel 7 van het besluit 1/80. Hij verwijst naar het arrest Derin van het Hof van Justitie en wijst erop reeds sinds 31 oktober 2007 legaal op het Belgische grondgebied te verblijven. De Raad benadrukt evenwel dat artikel 7 van het besluit 1/80 betrekking heeft op gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behorende Turkse werknemer. Verzoeker heeft evenwel steeds in België verbleven als gezinslid van een Belgische onderdaan. Er blijkt aldus niet dat deze bepaling toepassing vindt in zijn situatie.

In zoverre verzoeker verwijst naar een door hem op 8 maart 2016 gedane aanvraag voor een duurzaam verblijfsrecht, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 42quinquies, § 1 van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat een burger van de Unie en zijn familieleden slechts een duurzaam recht op verblijf kan worden erkend *“voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie”*. Voor een familielid dat zelf geen burger van de Unie is, geldt bijkomend dat *“zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie”*. Verzoeker beroept zich op een legaal verblijf in België sinds 31 oktober 2007, om te stellen dat hij vijf jaar legaal verblijf ruim heeft overschreden. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat er sprake dient te zijn van een *“ononderbroken”* verblijf van vijf jaar *“overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie”*. Verzoeker genoot sinds 31 oktober 2007 weliswaar een tijdelijke verblijftitel op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doch vervolgens werd hem op 9 oktober 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, waarna hij pas op 21 december 2011 in het bezit werd gesteld van de elektronische F-kaart. Er blijkt niet dat er, op datum van het nemen van de thans bestreden beslissingen, sprake was van het vereiste ononderbroken verblijf gedurende een periode van vijf jaar en aldus evenmin van een duurzaam recht op verblijf. Verweerder heeft, door toepassing te maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, ook duidelijk aangegeven dat voor hem de vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf nog niet is verstreken, en de eerdere verblijfsmachtiging in België in dit verband dus niet kon worden meegerekend, en zodoende ook aangegeven dat er nog geen recht op een duurzaam verblijf is ontstaan waardoor deze aanvraag niet verder dient te worden behandeld. Er blijkt niet dat op dit punt een verdere motivering noodzakelijk was, te meer nu verzoeker met zijn uiteenzetting ook duidelijk aangeeft in kennis te zijn van het gegeven dat op dit punt de cruciale kwestie is of zijn legale verblijf sinds 31 oktober 2007 en zijn eerdere verblijfsmachtiging meetellen en hij er zelf niet van onwetend kan zijn dat er sprake was van een onderbreking in het legaal verblijf en dit zelf ook aangeeft. De (formele) motiveringsplicht leidt er niet toe dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker maakt in zijn concrete situatie niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op een duurzaam verblijfsrecht in België.

Artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol (*Pb.L.* 29 december 1972, afl. 293) luidt verder als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (*Pb.L.* 29 december 1964, afl. 64).

De Unierechtelijke invulling van het begrip *“vrijheid van vestiging”* omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft in andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen die gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

In casu blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik actief was als zelfstandige of diensten verrichte, of dat hij voornemens is (geweest) om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten. Nu niet wordt aangetoond dat verzoeker voornemens was deze economische vrijheden, met name de vrijheid van vestiging of het vrij verrichten van diensten, uit te oefenen, kan hij zich niet geldig beroepen op artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie kan in dit geval dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 13 van het besluit 1/80. Deze bepaling stelt als volgt:

“De Lid-Staten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”

Voormelde bepaling vindt blijkens haar bewoordingen toepassing in de situatie van *“werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn”*. In het licht van de reeds gedane vaststellingen dat niet blijkt dat verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op artikel 6 van het besluit 1/80 opdat hij verder het verblijf moet kunnen behouden als Turkse werknemer en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij, rekening houdende met zijn inactiviteit sinds eind februari 2015, op datum van het nemen van de bestreden beslissingen nog als onvrijwillig werkloze diende te worden beschouwd dan wel dat er op dat ogenblik nog sprake was van een redelijke termijn van vrijwillige onderbreking van de tewerkstelling in België met het oog op het vinden van een nieuwe tewerkstelling, waardoor evenmin blijkt dat hij nog als Turkse *“werknemer”* kan worden beschouwd, blijkt niet dat verzoeker thans dienstig kan verwijzen naar artikel 13 van het besluit 1/80 en de daarin opgenomen stand still-bepaling. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat, gelet op de bewoordingen van dit artikel, evenmin blijkt dat verzoeker op dit punt dienstig kan verwijzen naar een bepaling waarbij de periode waarbinnen het verblijf als derdelander familielid van een buger van de Unie kan worden beëindigd en afhankelijk blijft van deze gezinsband, wordt opgetrokken, hetgeen op zich verder geen afbreuk doet aan eventuele autonome rechten op arbeid en verder verblijf verworven op basis van artikel 6 van het besluit 1/80.

In de loop van zijn uiteenzetting wijst verzoeker ook nog op een miskenning van artikel 14 van het besluit 1/80, dat onder meer handelt over beperkingen die gerechtvaardigd kunnen zijn uit hoofde van de openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid. Er blijkt evenwel niet dat verweerder dergelijke beperkingen heeft ingeroepen. Verzoeker brengt niet de minste concrete toelichting naar voor betreffende de wijze waarop deze bepaling door het nemen van de bestreden beslissingen werd miskend, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Een miskenning van de artikelen 6, 7, 13 en 14 van het besluit 1/80 blijkt niet.

2.1.2.3. In het licht van voorgaande bespreking van het middel, en waar verzoeker in dit verband geen nadere toelichting naar voor brengt, kan ook geen schending worden vastgesteld van de associatie-overeenkomst met Turkije, de artikelen 7 en 42quater van de Vreemdelingenwet – bepalingen op basis waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen – en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2.4. Wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft, wijst verzoeker op zijn onafgebroken – doch niet volledig legaal – verblijf in België sinds 2003 en op het gegeven dat hij een sociaal leven in België heeft opgebouwd en hier al zijn belangen heeft. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder, in het licht van de door verzoeker bij het bestuur in antwoord op een uitnodigingsbrief voorgelegde stukken, heeft geoordeeld dat bijzondere inspanningen tot integratie of een bijzondere integratie in België niet blijken en dat verzoeker weliswaar werkwilleg was doch zulks, nu het hebben van

een job/inkomen ook een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, ook nog niet volstaat als bewijs van een bijzondere integratie. Hierbij werd ook aangestipt dat zijn leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat verzoeker ook in zijn land van herkomst nog kan worden tewerkgesteld. Door louter te wijzen op zijn aanwezigheid in België sinds 2003 en op algemene doch ongestaafde wijze voor te houden dat hij al zijn belangen in België heeft, toont verzoeker het disproportioneel karakter van de voorziene motivering nog niet aan. Verweerder kan in redelijkheid oordelen dat een langdurig verblijf tijdens hetwelke grote inspanningen tot integratie of een bijzondere integratie evenwel onvoldoende blijken, en waar er bovendien geen beletsels lijken te bestaan voor een toegang tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst, niet volstaat opdat het verblijfsrecht blijft behouden ondanks het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker verblijft sinds 2002 nagenoeg onafgebroken op Belgisch grondgebied , heeft hier sinds 2004 tot 2015 een relatie gehad met een Belgisch onderdaan met wie hij gezin vormde gedurende meer dan 10 jaar .

Verzoeker was langdurig werkzaam in België , nam deel aan het economisch verkeer Hij volgende taalcurssussen en is wel degelijk sociaal en cultureel geïntegreerd .Hij heeft sinds 2002 al zijn sociale belangen in België

Dat gelet op de verstreken duur van zijn verblijf in België, de langdurige binding met zijn Belgische partner , van wiens leefwereld hij dagdagelijks deel uit maakte, met wie hij van 2004 tot 2015 lief en leed deelde , zijn tewerkstelling in Belgische firma's , zijn talenkennis en ontegensprekelijk een sociale, culturele en economische integratie bij verzoeker aanwezig is .

De bestreden beslissing schendt het recht op privéleven van verzoeker.

Art. 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en staffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdsip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Art. 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in art. 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van

de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van art. 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmet/Nederland, § 43; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering /intrekking van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van art. 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door art. 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Art. 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een baststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een weigering/intrekking van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van art. 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door art. 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de

bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zal de Raad vaststellen dat een dergelijk onderzoek ontbreekt. In de bestreden beslissingen wordt enkel er op gewezen dat de verzoekende partij niet langer samenwoont met zijn vroegere partner. Het evenwicht tussen het beoogde doel, vermoedelijk immigratiecontrole en de ernst van de inbreuk, het niet meer samenleven met haar partner lijkt zoek.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissingen het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij bijna 10 jaren legaal in het Rijk verblijft, op regelmatige basis werkte sedert 2007, en uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de verzoekende partij terugkeerde naar zijn herkomstland zodat mag aangenomen worden dat zijn belangen zich thans in België situeren en hij al hier aan privéleven heeft opgebouwd.

Art. 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duisland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Art. 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zijn leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van art. 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij en hem ook niet heeft uitgenodigd hieromtrent enig standpunt te nemen nu de verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissingen slechts van de verzoekende partij wenste te weten of hij nog samenwoonde met zijn partner en of hij niet ten laste was van het OCMW. Ook uit de nota van het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een onderzoek is gevoerd naar het privéleven van de verzoekende partij. Een motief betreffende het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken wat in casu niet gebeurd is.

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 8 EVRM, de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

2.2.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt dat op 27.01.2016 aan verzoeker bewijzen werden opgevraagd die de Dienst Vreemdelingenzaken moesten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken zoals gesteld in art. 42quater § 1 laatste lid van de wet van 15.12.1980: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong", waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend diende na te gaan of betrokkene voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals gesteld in art. 42quater § 4 van de wet van 15.12.1980.

Dat er geen betwisting over bestaat dat verzoeker volgende attesten voorlegde:

- attest van inburgering d.d. 13.05.2008 en ongedateerd attest deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie
- attest inschrijving cursus Nederlands voor Anderstaligen in Open School Antwerpen d.d. 09.01.2007, deelcertificaat module NT2 Breakthrough 4 d.d. 15.02.2011
- bijkomende attest inschrijving en attest cursus mondelinge taalbeheersing voor Nederlandstalige d.d. 11.02.2012 en 16.06.2012

- bewijzen tewerkstelling
- loonfiches Plus Uitzendkrachten nv voor de periode 22.11.2007 tot 13.06.2008, 28.07.2008 tot 11.01.2009,
- loonfiches Sati nv periode juni 2011 – oktober 2013, december 2013, april 2014 met bijhorende e-mail werkgever d.d. 30.12.2013
- loonfiches Actief Interim voor de periode 22.09.2014 tot 22.02.2015 en bijhorende verklaring tewerkstelling d.d. 16.01.2015
- arbeidsovereenkomst Focus Interim voor de periode 02.12.2014 tot 20.02.2015

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken al deze stukken zonder verder grondig onderzoek betreffende de toestand van verzoeker worden afgewezen.

Dat m.b.t. het attest van inburgering en het attest deelname cursus Maatschappelijke Oriëntatie louter gesteld wordt dat het inburgeringsprogramma een verplichting was maar deze documenten niet aantonen dat verzoeker in het verleden grote inspanningen zou geleverd hebben om zich te integreren in onze maatschappij of zich op een bijzondere manier geïntegreerd zou hebben.

Dat m.b.t. het attest inschrijving cursus Nederlands voor Anderstaligen in Open School Antwerpen en inschrijving mondelinge taalbeheersing de inspanningen van verzoeker om zich de taal eigen te maken zonder meer worden afgewezen als zouden deze niet noodzakelijkerwijze wijzen op een integratie.

Dat m.b.t. de loonfiches en de voortdurende tewerkstelling van nagenoeg 2007 t/m februari 2015 deze tewerkstellingen zonder meer worden afgedaan als zijnde een noodzakelijke voorwaarde om een menswaardig bestaan te leiden maar dit geenszins enige vorm van integratie zou aantonen.

Verzoeker laat opmerken dat geen enkel verder onderzoek is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken alle voorgelegde stukken systematisch naast zich neerlegt, dit terwijl in de nationaliteitswetgeving met het oog op het bekomen van de Belgische nationaliteit o.a. in het art. 12 van de Nationaliteitswetgeving de integratie en participatie aan de Belgische samenleving met het oog op het bekomen van de Belgische nationaliteit verondersteld wordt van zodra door diegene die maar dan 5 jaar verblijf heeft, de maatschappelijke integratie wordt aangetoond door het voorleggen van een inburgeringscursus, de economische participatie bewezen wordt door 468 arbeidsdagen gewerkt te hebben.

Dat het bewijs van de kennis van één van de drie landstalen aangetoond wordt door de deelcertificaten o.a. van de open scholen voor anderstaligen.

Dat bijgevolg de door verzoeker voorgelegde stukken in het kader van de nationaliteitswetgeving met het oog op het bekomen van de Belgische nationaliteit zonder meer aanvaard zouden worden om maatschappelijke integratie, kennis van de landstalen en economische participatie te staven, maar deze door de Dienst Vreemdelingenzaken zonder verdere motivering anders dan dat "één en ander hetzij verplicht hetzij een voorwaarde is" opzij geschoven worden zonder dat daadwerkelijk gemotiveerd wordt waarom betrokkene niet sociaal en cultureel geïntegreerd zou zijn in het Rijk.

Dat verzoeker sinds 2003 nagenoeg onafgebroken op Belgisch grondgebied verblijft en dus meer dan 13 jaar hier al zijn belangen heeft uitgebouwd en dus niet zonder meer verondersteld kan worden dat hij zonder meer naar zijn land van herkomst kan terugkeren waar hij geen belangen meer heeft.

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig en vergaand onderzoek is gedaan betreffende de sociale en culturele situatie van verzoeker.

Dat vast dient gesteld te worden dat enkel gesteld wordt dat het bepaalde in art. 42 "het bepaalde in art. 42 § 1, 4de van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt".

Dat dient vastgesteld te worden dat de facto geen rekening wordt gehouden met de voorgebrachte documenten, er nergens in concreto gesteld wordt waarom de in casu voorgebrachte documenten niet zouden kunnen aangewend worden om de sociale en culturele integratie van verzoekende partij te beoordelen. De voorgebrachte documenten worden zonder meer opzij geschoven en ten onrechte afgedaan als niet in aanmerking te nemen voor het beoordelen van de economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker bindingen heeft met het land van oorsprong.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan heeft aan zijn verplichting om een grondig onderzoek te voeren en alleszins niet op afdoende wijze motiveert waarom de voorgebrachte stukken niet in aanmerking kunnen genomen worden, terwijl, zoals hoger gesteld, dezelfde stukken wel in aanmerking zouden genomen worden in het kader van de nationaliteitskeuze, zoals bepaald in art. 12bis van de nationaliteitswetgeving".

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen en kennelijk onredelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft verder grondig onderzoek te doen naar de sociale en culturele integratie omdat de door verzoeker geleverde inspanningen in het verleden zonder meer worden afgedaan als "zijnde verplicht of een voorwaarde".

Dat verzoeker bovendien laat opmerken dat, voor zover de bestreden beschikking aanvoert dat hij weliswaar voldoet aan de voorwaarden van art. 42quater § 4, 1ste lid, maar niet aantoonde te beschikken over een ziektekostenverzekering, de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgaat aan het feit dat het bewijs van zijn ziekte- en kostenverzekering reeds neergelegd werd in het dossier n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf als partner van een Belg in het kader van de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aangezien verzoeker sinds 2007 grotendeels tewerkgesteld is geweest, alleszins sinds datum afleveren F-kaart in juni 2011.

Dat betrokkene thans weliswaar werkloos is, maar geen afbreuk doet aan het feit dat zijn ziektekostenverzekering net zoals in het verleden onafgebroken doorlopend van kracht blijft.

Aangezien de bestreden beslissing zelf verwijst naar de visumaanvraag gezinshereniging ingediend door [S. T.] en [S.] (zijn kinderen), ook daar de nodige stukken m.b.t. de ziekteverzekering werden voorgelegd en de Dienst Vreemdelingenzaken dus ten onrechte voorhoudt dat geen ziekteverzekering deel uitmaakt van het dossier, minstens zij niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van het bestaan van het bewijs ziekteverzekering verzoeker .

Dat verzoeker bijgevolg van oordeel dat, aangezien in het administratief dossier nog een aantal elementen aanwezig waren i.v.m. de duur van zijn verblijf en andere elementen zoals tewerkstelling en ook de ziekteverzekering van verzoeker maar dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat, bij het nemen van de beslissing, met deze gekende elementen rekening is gehouden, ondanks het feit dat art. 42quater § 1 uitdrukkelijk voorschrijft dat bij de beslissing om een einde het stellen aan het verblijf, rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker nagenoeg 13 jaar uitsluitend op Belgisch grondgebied verblijft.

Dat de bestreden beslissing dan ook het bepaalde in art. 42quater van de wet van 15.12.1980 schendt, evenals de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker eveneens neitigverklaard dient te worden”.

2.2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

Verzoeker beroept zich op een privéleven dat hij in België heeft opgebouwd. Met name wijst hij op zijn nagenoeg ononderbroken verblijf in België sinds 2002, zijn langdurige relatie met een Belgische vrouw, het gegeven dat hij hier langdurig heeft gewerkt en deelnam aan het economisch verkeer, de door hem gevolgde taallessen en het gegeven dat hij sociaal en cultureel is geïntegreerd in België. Hij stelt sinds 2002 al zijn sociale belangen in België te hebben.

Niettegenstaande verzoeker enkel in de loop van 2007 tot de tweede helft 2009 en vervolgens in de periode vanaf de tweede helft van 2011 legaal in het Rijk heeft verbleven, en zijn verblijf niet onvoorwaardelijk was doch nauw samenhang met de relatie die hij had met een Belgische vrouw, kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn jarenlang verblijf in België bepaalde banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven kunnen worden gekwalificeerd. Enig concreet gezins- of familieleven in België kan daarentegen niet langer worden vastgesteld.

Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

De Raad benadrukt dat de Verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het, zoals verzoeker correct aangeeft, een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de thans voorliggende situatie zijn de bestreden beslissingen genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De verblijfswetgeving is er op gericht de openbare orde te

verzekeren. De bestreden beslissingen kennen aldus een wettelijke basis en streven een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder bij schrijven gedateerd op 27 januari 2016, ter kennis gebracht op 12 februari 2016, verzoeker uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn herkomstland indien hij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Verweerder gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door verzoeker neergelegde stukken en duidt waarom hij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo gaat verweerder allereerst in op het voorgelegde attest van inburgering van 13 mei 2008 en het ongedateerde attest van deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie. Hij stelt dat het volgen van het inburgeringsprogramma voor verzoeker een verplichting was en aldus deze documenten op zich nog niet aantonen dat hij in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze samenleving of dat er heden sprake is van een bijzondere integratie in België. Vervolgens wordt ingegaan op een voorgelegd attest van inschrijving voor de cursus Nederlands, voorgelegde deelcertificaten van lessen Nederlands en een inschrijving voor en attest van een cursus mondelinge taalbeheersing. Verweerder geeft in dit verband aan dat het kennen van de taal van de regio een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven doch aldus andermaal nog niet blijkt dat verzoeker grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij of dat hij heden is geïntegreerd in dit land. Inzake de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling in België wordt gesteld dat hieruit blijkt dat verzoeker werkwillig was in België, doch nu het hebben van een job/inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden aldus nog geen afdoende bewijs voorligt van een uitzonderlijke mate van integratie in België. In dit verband stelt hij ook nog dat de leeftijd en gezondheidstoestand van verzoeker toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan werken. Verweerder oordeelt aldus dat de door verzoeker ingeroepen kennis van de Nederlandse taal en elementen van integratie niet volstaan opdat in zijn geval niet kan worden overgegaan tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder bij zijn beoordeling of kon worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht, en voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de door verzoeker in dit verband aangevoerde elementen in rekening heeft gebracht en heeft afgewogen of deze elementen kunnen opwegen tegen een beëindiging van het verblijfsrecht omwille van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hieromtrent werd duidelijk gemotiveerd. Er kan aldus worden aangenomen dat verweerder een belangenafweging heeft doorgevoerd, doch hierbij van mening was dat geen bijzondere elementen van integratie blijken en evenmin blijkt dat verzoeker in het land van herkomst niet opnieuw kan werken. Daar verweerder concreet is ingegaan op de verschillende door verzoeker aangebrachte elementen en stukken kan enig onzorgvuldig handelen op dit punt niet worden vastgesteld. Verzoeker geeft aan dat een voldoende grondig en zorgvuldig onderzoek niet blijkt, doch maakt zulks niet concreet aannemelijk. Ook waar hij betoogt dat verweerder de door hem voorgelegde stukken systematisch naast zich neerlegt, gaat hij er aan voorbij dat verweerder duidelijk motiveert waarom hij aldus geen elementen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en in een dergelijk situatie komt het aan verzoeker toe het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling aan te tonen of aan te tonen dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat niet blijkt dat verweerder heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen de ingeroepen elementen van een privéleven in België en het algemene belang dat is gebaat bij een naleving van de verblijfsreglementering of in dit verband geen enkel onderzoek werd gevoerd. Er dient zo immers ook te worden aangenomen dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet beoogt de bescherming van artikel 8 van het EVRM te incorporeren in voormelde bepaling van de

Vreemdelingenwet. Het gegeven dat artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt vermeld in de bestreden beslissingen doet geen afbreuk aan het gegeven dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van de door verzoeker aangebrachte stukken betreffende zijn privéleven en de banden met België. Nu hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, werd uitgenodigd stukken voor te leggen inzake de elementen opgesomd in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan eveneens worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had inzake zijn opgebouwde privéleven in België, alsook belemmeringen om dit opnieuw op te bouwen in zijn land van herkomst, alle nuttige gegevens voor te leggen. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd in het licht van de elementen van zijn privéleven in België, en op dit punt geen belangenafweging blijkt. Hij brengt op dit punt thans ook geen andere, concrete elementen aan dan deze die reeds voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Evenmin blijkt dat verweerder aldus op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of is overgegaan tot een disproportionele belangenafweging. Verzoeker verwijst weliswaar naar artikel 12(bis) van de Nationaliteitswetgeving dat stelt dat een vreemdeling die vijf jaar wettig in België verblijft, het inburgeringstraject heeft gevolgd, bewijst dat hij een van de landstalen kent en zijn economische participatie bewijst door in deze vijf jaar 468 arbeidsdagen te hebben gewerkt in aanmerking kan komen voor de Belgische nationaliteit, doch toont hiermee nog niet aan dat het in de thans voorliggende situatie – waarin de laatste tewerkstelling reeds dateerde van februari 2015, verzoeker gedurende lange periodes interimarbeid verrichtte en hij weliswaar aantoonde Nederlands te kunnen en het inburgeringstraject volgde doch zonder dat verder een bijzondere integratie blijkt – kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de voorliggende elementen een beëindiging van het verblijfsrecht nog niet in de weg staan. Zo voorziet de betrokkene bepaling ook geenszins in een recht op de Belgische nationaliteit en zal hierbij steeds een individuele, concrete beoordeling worden gemaakt. Evenzo dient in casu te worden aangenomen dat het gegeven dat er bepaalde banden zijn met België en dat er sprake is van een economische participatie in het verleden en een taalkennis op zich niet steeds volstaat opdat het verblijfsrecht niet zou kunnen worden beëindigd. Wel dient op dit punt een belangenafweging te worden doorgevoerd en in redelijkheid tot een beoordeling te worden gekomen. Op dit punt beschikt verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid. Verweerder kon in redelijkheid oordelen dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker nog enige economische activiteit in België heeft, dat gelet op zijn leeftijd en gezondheid kan worden aangenomen dat hij kan werken in zijn herkomstland en daarnaast geen duidelijke actuele sociale en culturele of bijzondere integratie blijkt die zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, waar louter blijkt dat verzoeker met succes taallessen en het inburgeringstraject heeft gevolgd en in het verleden heeft gewerkt. De Raad benadrukt in dit verband dat een duidelijke sociale en culturele integratie in België een stap verder gaat dan het kennen van de taal en gebruiken en een actieve deelname aan de samenleving vereist. In het licht van het gestelde door verweerder dat een tewerkstelling ook tot doel heeft te voorzien in de levensbehoeften en bij gebreke van stukken die verder wijzen op een actuele culturele en sociale participatie in de Belgische samenleving komt de beoordeling van het bestuur de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker geeft aan dat niet wordt gemotiveerd waarom op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat hij sociaal en cultureel is geïntegreerd, doch gaat aldus voorbij aan de duidelijke motivering dat het volgen van een inburgeringscursus verplicht is en de kennis van de taal van de regio een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven – en dus om zich te integreren – en aldus deze elementen op zich niet volstaan opdat een bijzondere integratie wordt aangetoond. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, wordt niet gesteld dat de voorgelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen, wel dat deze niet volstaan. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een kennis van de taal en gewoonten een middel zijn om op succesvolle wijze te kunnen integreren, doch niet automatisch kunnen worden gelijkgesteld met een succesvolle of bijzondere integratie en hiervoor bijkomende elementen dienen voor te liggen. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekwam om, in het kader van de aan hem gerichte uitnodigingsbrief, alle nuttige stukken inzake zijn sociale en culturele integratie voor te leggen. Het kwam het bestuur vervolgens enkel toe deze voorgelegde stukken en gegevens te beoordelen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder dan maar op eigen initiatief een verder onderzoek diende te voeren naar zijn sociale en culturele integratie in België. Wat de eerdere tewerkstelling in België betreft, ontkent verweerder op zich verder niet, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, dat er sprake is/was van een zekere economische integratie, doch hij geeft aan dat dit geen afdoende bewijs vormt van een uitzonderlijke mate van integratie derwijze dat niet blijkt dat deze zich verzet tegen een strikte toepassing van de verblijfsreglementering. Ook op dit punt ligt een duidelijke en draagkrachtige motivering voor. Zoals reeds werd aangegeven, hield verweerder hierbij ook rekening met het gegeven, niet enkel dat de tewerkstelling niet langer actueel is en deze ook een voorwaarde is om een min of meer menswaardig leven te leiden, doch ook dat gelet op verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand niet blijkt dat hij niet kan werken in zijn land van herkomst. Aldus blijkt

een evenwichtige beoordeling. Verzoeker geeft zelf ook op geen enkele wijze aan waarom hij gelet op zijn eerdere tewerkstelling, die reeds dateert van februari 2015, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen en actueel dan nog bijzondere (sociale of andere) banden heeft met dit land die verhinderen dat zijn verblijf wordt beëindigd. Door te wijzen op het langdurig verblijf in België en te herhalen dat hij hier lange tijd heeft gewerkt, taallessen nam en hier sociaal en cultureel is geïntegreerd, maakt verzoeker andermaal nog niet aannemelijk dat verweerder niet op redelijke wijze tot zijn belangenafweging is gekomen. Ook het gegeven dat verzoeker hier langdurig een relatie heeft gehad, doet hierover niet anders denken. Verzoeker geeft zo zelf aan dat deze relatie tot het verleden behoort, zodat niet blijkt dat deze zich actueel nog verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Indien hij nog contacten heeft met zijn ex-partner blijkt niet dat hij deze dan niet vanuit het herkomstland via de moderne communicatiemiddelen kan onderhouden en zij hem dan op geregelde tijdstippen niet kan bezoeken in het herkomstland. Verzoeker gaf, in antwoord op de uitnodigingsbrief, zelf verder niet aan dat de duur van het verblijf of een gebrek aan banden met het herkomstland zich als dusdanig verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, zodat niet blijkt dat hierop specifiek diende te worden ingegaan of het vervolgens kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder op dit punt geen grond weerhield die zich verzette tegen het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij geen belangen meer heeft in zijn herkomstland, doch hij beperkt zich op dit punt tot een algemene en blote bewering die ook nog eens strijdig voorkomt met de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt immers dat verzoeker in zijn herkomstland nog twee kinderen heeft met wie hij blijkbaar nog banden heeft en hij aldaar recentelijk ook is hertrouwd met de moeder van zijn kinderen. Zij bevinden zich nog in Turkije, nu hen een visum werd geweigerd. Aldus dient te worden aangenomen dat hij nog banden heeft met gezins- of familieleden in zijn herkomstland. Verzoeker weerlegt ook geenszins de vaststelling dat hij gelet op zijn leeftijd en gezondheidstoestand kan werken in zijn herkomstland. Er blijkt geenszins dat er concrete en ernstige hinderpalen zijn die een verderzetting van het privéleven in het herkomstland verhinderen. In het licht van deze omstandigheden kan enige disproportionaliteit in de belangenafweging niet worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van zijn privéleven in België. Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van deze verdragsbepaling wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen dat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om in voorkomend geval rekening te houden met de verschillende daarin opgenomen elementen. De Raad herhaalt verder eveneens dat op dit punt niet blijkt dat verweerder enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen, of geen voldoende onderzoek heeft gevoerd.

Verzoeker gaat ten slotte nog in op het gestelde in de bestreden beëindigingsbeslissing dat niet blijkt dat hij zich dienstig kan steunen op een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. In dit verband oordeelde verweerder dat in geen geval blijkt dat verzoeker beschikt over een ziektekostenverzekering en evenmin dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Wat dit laatste betreft, werd benadrukt dat de laatste tewerkstelling van verzoeker dateert van februari 2015 en geen recente stukken werden voorgelegd dat verzoeker nog werkloosheidsuitkeringen ontvangt dan wel andere inkomsten heeft.

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoeker betoogt thans dat het bewijs van ziektekostenverzekering wel degelijk voorhanden was, nu dit eerder reeds werd voorgelegd en hij thans wel degelijk verzekerd is. Hij laat het motief dat niet blijkt dat verzoeker actueel werknemer of zelfstandige is in België of dat hij actueel beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel evenwel ongemoeid. Het betreffen evenwel cumulatieve voorwaarden opdat verzoeker zich dienstig op voormelde wetbepaling kan beroepen. De vaststelling dringt zich aldus op dat de kritiek die verzoeker uit is gericht tegen een tweede motief dat door het bestuur op dit punt werd opgenomen in de bestreden beëindigingsbeslissing. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Een onderzoek van dit (onderdeel van het) middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beëindigingsbeslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De toelichting van verzoeker laat andermaal niet toe een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

2.2.3.4. Het tweede en derde middel zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS